

Beriquel

FÖLDRAJZ

E titokzatos föld neve egyet jelent az ismert világ határával, amelyen túl már csak a mélytengerek szörnyei és vad viharai várnak az istenkísértő hajósokra. Nagy kegyben állhat az a Vizek Úrnőjénél, aki a Mer'Darayt elhagyva továbbra is észak felé irányozza hajóját, dacolva jéggel, alattomos szirtekkel és a délmutató összezavarodásával. Ez az oka annak, hogy Beriquelről keveset tudnak Ynev hatalmasságai, amely szabály alól csak a törpe Tudók kivételek, ám Bul Ruurig papjai még népük előtt is őrzik a rájuk bízott titkokat.

A törpék hite szerint a Kőatya az idők kezdetén nekik teremtette a Nagy Szigetet – Bórogot –, amikor még sem Nap, sem holdak nem jártak az égen. Mítoszaik idilli helynek festik le Beriquelt, ahol békében és bőségben éltek korokon át.

Habár Ynev lakói tudomást szereztek Beriquel létéről, sem Kyria idején, sem pedig később nem keresték föl partjait; igaz, a Hatodkor szörnyűséges századaiban erre nem is lett volna lehetőségük. A bórogai törpék viszont alighanem áthajóztak a tengeren, mert a dawai időket megelőző, töredékesen fennmaradt krónikákban több ízben említés esik a Peratlon-hegységben élő kicsiny népről, amely a hegyek mélyét lakja, és állandó

„A törpenép beriqueli aranykorának végét hóhajú idegenek érkezése jelentette, akikben a leírások alapján kyrekre ismerhetünk. A betolakodók felprédálták a törpék városait, akik a mélybe menekültek előlük, és kivárták a jövevények pusztulását. Figyelemre méltónak találok, hogy ennek az eseménynek sem az egykori enrawelli Kristálykönyvtár átírataiban, sem pedig a toroni levéltárakban nincsen nyoma – bár ez utóbbi kapcsán természetesen fenntartom a tévedés jogát. Ugyanakkor időszerűnek tartom a Nagytiszteletű Tanács előtt feltenni a kérdést: lehetséges-e, hogy az ynevi kyrek talán tudatosan törölték ki kudarcuk bizonyítékait népük emlékezetéből?”
részlet az Akroll Szazaddin dorani magiszter kutatásainak eredményeit ismertető beszámoló bevezetőjéből

háborúságban áll az orkokkal. Vélhetően ez okozta vesztüket is, mert P.e. 1800 után többé nem esik róluk említés. Ezeket az iratokat háromezer éven át mesének tartották, és csak a Torof Miigan vezette honfoglalók érkezésével bizonyosodott be hitelességük.

A törpék hetedikori letelepedése az északi sziget iránt is felkeltette az érdeklődést. A II. évezred közepétől gazdag halászvizeket kereső erv

tengerészek indultak az ismeretlenbe, őket főka- és bálnavadások követték. Apró, de tengerálló bárkáikkal elérték és benépesítették a tenger szigeteit, sőt a tőkehal- és heringrajokat követve Ynev északi partjai mentén eljutottak a Riegoy-öbölbe is. A későbbi kereskedelmi út feltérképezésében oroszlánrésze volt Niles Daraynak, a világutazónak és térképésznek, aki húsz éven át járta a Ghinnan Ters, azaz a Fehér-óceán vizeit. Miután hajójával hullámsírba veszett, a nép ajkán új nevet nyert e víz: azóta nevezik Daray Fehér Tengerének, Mer'Daraynak.

Az északi országok közül elsőként Tiadlan küldött telepeseket Beriquelre a P.sz. 2100-as évek elején, ám ők hosszas kutatás után sem találtak semmi olyat, amiért megérte volna a zord tájon állandó kolóniát fenntartani, ahol még a gabona sem terem meg. A gyarmat rövid idő múlva elpusztult. Nem tudni biztosan, mi történt a telepésekkel: az utánuk kutató hajósok már csak elhagyott épületeket és néhány tetemet találtak, a lakosság java része nyomtalanul eltűnt. A helynek elátkozott híre kelt, és ettől fogva kötéllel sem lehetett újabb merész vállalkozókat keríteni a sziget meghódítására. Beriquelen azóta sem telepedtek

„Sokan sokfélét mondanak arról, hogy mi okozta Khaan városának vesztét. Én ismerem csaknem az összes ilyen történetet. Azokat, amelyekben beriqueli törpék vagy ork kalózkodnak pusztítják el Tiadlan telepeseit; azokat, melyek szerint bűbajos ragály viszi el őket, vagy egyszerűen éhen halnak; és az olyasféle dajkameséket is, amik szerint mondjuk tűnékeny káprázattá válnak egy ősi átok következtében. Elárulom, szórakozásképp én magam is ötlöttem ki pár hasonlót, mikor még bejáratos voltam a haonwelli udvarba. Aztán az a sajnálatos félreértés egy fibula kapcsán... de ezt inkább hagyjuk.

...Tehát tudni akarod, mi történt velük valójában? Ne akard. Én is csak sejtem, és ez a sejtés is elég ahhoz, hogy féljek a saját álmaimtól. Amit neked feltétlenül tudnod kell, az az, hogy léket ütök a fejedbe, ha magaddal csábítod a fiamat Beriquelre. Akkor is, ha ezért felkötött Doral Nan Altvik uraság.”

Hedric Sordanner, erigowi dalnok

meg ynevek, noha partjait többször is körülhajózták.

Errefelé, a sarkkörön túl a tengert néha már nyáron is töredezett jégtáblák borítják, amelyeket lassan kelet felé sodor az áramlat. A Daray-tengert egy délről, Sirenar felől érkező erős sodrú tengeráramlat melegíti, amely Beriqueltől délnyugatra keveredik el a sarkvidék jeges tengervizével. Az év legnagyobb részében borús az ég, és erős szél fúj. Nyáron is hűvös van, de a tél különösen emberpróbáló, ilyenkor józan tengerész nem merészkedik ki a vízre. A jégtől elnehezült kötélzet, a matrózok arcába csapó jégszilánkok és az örökké átnedvesedett ruhák jelentik a kisebbik bajt; errefelé több hónapon át vagy köd borítja a tengert, vagy tomboló viharok uralják, amelyek semmilyen hajónak nem kegyelmeznek több emelet magas hullámaikkal.

Itt, a magas északon egész évben alacsonyán jár a nap, Beriquel legnagyobb részén már le sem bukik a nyári napforduló idején – de ennek megvan a börtje: télen hosszú hetekig csak a csillagok világítanak, vagy az égiek fátyla, a sarki fény színes fényfüggönye lebeg az égen. Úgy tartják, ez a világ végét jelzi, amit megközelíteni sem lehetséges. Hogy mi van a fátylakon túl? Az északi partok lakóinak hite szerint az Istenek Hona; és üdvözült lelkek csilingelő kacagása hallatszik fölöle a téli éjszakákon, amikor halk csendülések töltik be az eget.

A habokból kiemelkedő, hullámverte szigetek partjain madártelepek fehérlenek, a nyílt vizek fölött albatroszok lebegnek. A tengerészek jó ómennek tartják, ha egy-egy ilyen hatalmas madár szegődik a hajó mellé; úgy hírlik, ez Antoh személyes figyelmének jele. A sziklapadokon fókák heverésznek, a tengert orkák, belugák és más delfinek csapatai járják. Amilyen gazdag az állatvilág, olyan szegényes a szirteket borító növényzet; csak a szélvédett zugokban tengődnek göcsörtös fű- és nyírbokrok, különben csupán haragoszöld fű és tarka zuzmó borítja a sziklákat. Nemcsak a meglazuló köveken veszélyes járnai, de a fű között megbúvó költőüregbe lépve is könnyen kitörhet az ember lába. A magasabb szigetek hegyeit hó födi; a völgyekben

leereszkedő jégárok gyakran a tengerig nyúlnak, hogy fehéren ragyogó, veszedelmes jéghegyeket fiaddzanak.

Beriquel dombvidékein nagy, gubancos szőrű kérődzők csordái legelésznek, amelyeket ervül baertwikke ('havasi tulok') néven illetnek. A széles szarvú, nagy testű állatokat nehéz becserkészni, mert a csordát őrző bikák igen vérmes természetűek. A vidék legádázabb ragadozója az Yneven is megtalálható szürkemedve mellett alighanem a srúgfarkas, amely a télre készülve dús fehér prémre cseréli acélszínű nyári bundáját. Erdőket csak a déli tengerpart közelében találni, ahol széltépte fenyvesek, havasi bükk- és nyírligetek kísérik a folyókat.

Az emberi jelenlétre mindössze azok a mélyvízű öblökben megbúvó, nyers kövekből rakott kunyhók utalnak, ahol szükség esetén át lehet telelni. Némelyik sziget kikötője a bálna- és fókavadászok állandó találkozóhelyévé vált; valóságos kis falvak jöttek létre, ahonnan természetesen a templom és a kocsmák sem hiányzik. Ide térnek be a tenger vadászái, hogy főkabóreikért és bálnaszírral teli hordóikért cserébe feltöltsék készleteiket. A Beriquel partjait övező szigeteken jó néhány ilyen telep található még a hírhedten viharos Északlátó-fok közelében is, ami az ismert világ legvégső pontja. A Mer'Daray hajósai alighanem a világ legjobb tengerészei, akik istenfélő és bajtársias közösséget alkotnak – hiszen csak Antohra és társaikra számíthatnak az elemekkel vívott állandó harcukban.

Időről időre persze expedíciók indulnak Beriquel belsejébe is, de közülük kevesen térnek vissza. Híradásaikból kiviláglik, hogy a parttól két-háromszáz mérföldnyire hatalmas hegység található, amelyet Reriquenának neveztek el. Csak a legmagasabb csúcsok emelkednek ki a mindent beborító jégtakaró alól, amelynek

olvadó gleccserei kristályosan tiszta tavakat táplálnak. Senki nem volt képes áthatolni az örökké fújó jeges szelek birodalmán, így nem tudható, mi rejtőzik a jégmezők mögött. Némelyek erdőborította hegyoldalakat véltek felfedezni a látóhatár peremén, ám lehet, csupán tünékeny illúzió csapta be őket. Ebből errefelé akad bőven: többen láttak már fényből szőtt, fehér hajú harcosokat és karcsú épületeket megjelenítő, vándorló délibábokat.

Beriquel partmenti területeiről – az ottveszett felfedező legnagyobb sajnálatára – az értelmes lények sem hiányoznak. Városok romjai, a hegyek mélyébe vezető aknák, folyók felett átívelő kőhidak pillérei őrzik a törpék emlékét, akik azonban nem mind hagyták el a sziget partjait. A törpenépet megosztó viszályban a Lassok törzse Tyranno pártjára állt, és ők ma is a Romlás Urát, a Tüzek Sztíóját szolgálják. Felszín alatti lakóhelyeikről kirajzva kíméletlenül le vadásszák a területükön áthaladó utazókat, akik aztán becses áldozatként szolgálnak a Démoni Úrnak. Egymással is gyakran háborúzó kis csoportokban élnek, és féltékenyen őrzik területük határait. Éppolyan jó harcosok és kovácsok, mint Tarinban élő rokonaik, de civilizációjuk minden más tekintetben visszafejlődött. Rosszul kikészített prémekeket viselnek, díszítőművészetük elnagyolt faragásokra korlátozódik.

?

Szerző: Szürkecsuklyás Testvériség
Forrás: Szürkecsuklyás.hu
Szerkesztette: Magyar Gergely

A cikk a Szürkecsuklyás Testvériség honlapján megjelent Északföldre című kiegészítő része. A cikk szerepel Az Északi Szövetség című világleíró kiegészítőben.